

slemme Tyskere, naar det gælder Arbejderne, for at trykke dem ned. Det taler i hvert Fald ikke til dansk Patriotismes Pris. Det vilde man fra tysk Side aldrig have gjort, jeg kan forsikre de ærede Medlemmer om, at saa kejthaandet havde man ikke baaret sig ad. Men det er givet, at de tyske Repræsentanter i Byraadene kan gnide sig i Hænderne, thi det passer lige ind i deres Politik.

For de sønderjydske Kommuner maa der absolut gøres noget fra Statens Side, saa at de kan hjælpe de arbejdsløse, og derfor foreslaar vi i § 2, at der sættes Arbejde i Gang. Jeg beder samtidig den højtærede Indenrigsminister tage det Punkt, som jeg her har peget paa, op straks, saaledes at de sønderjydske Kommuner i hvert Fald kan blive i Stand til at give de arbejdsløse i Sønderjylland den samme Understøttelse, som Kommunerne i det gamle Land giver, og saaledes at der ikke træffes Særforanstaltninger for danske Statsborgere i Sønderjylland, men Forholdene i Sønderjylland, hvad angaar dansk Sociallovgivning, bliver de samme som heroppe.

Jeg vil henstille, at man nu tager disse Spørgsmaal op, thi Stillingen er den i Sønderjylland, at der kan man ikke gaa efter Teorier og Doktriner. Virkningerne af Krisen, der jo ikke er nær færdig endnu, vil til sidst bundfælde sig paa den sønderjydske Arbejder- og Smaakaarsstand i Form af Arbejdsløshed og Fattigdom, men denne Stand kan ikke bære mere, dens Kræfter er udtømt. Og gør man Sønderjylland til en ren Fattiggaard i økonomisk Henseende, vil det hævne sig paa vort Land, thi saa vil det ogsaa blive fattigt for dansk Kulturfølelse dernede.

Jeg vil anbefale Lovforslaget og haabe, at det saa hurtigt, det lader sig gøre, bliver taget op til Behandling, og at det vil faa en velvillig Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu forelagte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1928 til 31. Marts 1929.

Forhandlingen genoptoges.

Pinholt: Jeg vil tørst gøre nogle ganske faa Bemærkninger om nogle rent

lokale Spørgsmaal. Jeg vil gerne rette en Tak til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, fordi han i Vinter imødekom et Andragende fra Digelaget nede i Oksby, saaledes at han søgte og fik Bevilling til at deltage i den Overskridelse af Digets Bekostning, som var sket. Jeg tror, at man ved Bygningen af dette Dige har opnaaet meget til Gunst for de Mennesker, som bor paa disse fattige Egne, idet de derved har faaet deres tarvelige Jorder nogenlunde beskyttet.

Dernæst vil jeg sige, at man i de sidste Aar har næret betydelig Ængstelse for, hvordan det skulde gaa paa Kysten fra Blaavandshuk til Skallingen. Siden 1909 har der været en uafbrudt Nedbrydning af Kystlinien. 20—30 Alen er borttaget aarligt, og hvis det skulde fortsættes, er det klart, at det ikke vil vare længe, inden betydelige Værdier vil gaa tabt, og om faa Aar vil, hvis Nedbrydningen finder Sted i samme Omfang, de forreste Huse falde i Havet. Jeg havde derfor tænkt mig allerede i Aar at henstille, at man nu kom ind paa virkelige Sikringsarbejder nede paa denne Kyst. Men nu er der i det sidste Aar indtruffet det, at Forholdene synes at have ændret sig dernede, saaledes at Kysten nu bygges op, og hvis det bekræfter sig, at det bliver ved — det kan man jo ikke være sikker paa, men der er noget, der taler for det —, saa skal vi ikke ulejlige den højtærede Minister, saa skal vi være tilfredse og glade ved det. Men hvis det viser sig, at den Vending, som har fundet Sted i den senere Tid, ikke holder, ja, saa bliver vi nødt til at komme til den højtærede Minister for at faa en Sikring af dette Stykke Land, som maaske er noget af det ejendommeligste og mest karakteristiske i vort Land.

Endelig vil jeg gerne rette en Henstilling til den højtærede Kirkeminister. Det drejer sig om Sankte Kathrine Kirke og Kloster i Ribe. I en Aarrække har Restaurationen af disse to Bygninger staaet paa, og der er anvendt meget betydelige Midler dertil. Jeg finder nu ikke i Finanslovsforslaget nogen ny Bevilling dertil i Aar — det kan være, der er sparet noget fra sidste Aar —, men det, som jeg gerne vilde henstille, var, at vi nu fik en Plan over, hvad der skal gøres, og at det, der skal gøres, blev gjort hurtigt. Thi dette Sejgpineri med en saadan offentlig Bygning, der skal gøres i Stand og føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse, koster saa urimeligt meget, naar det skal blive ved at trække ud Aar efter Aar. Det koster alt for meget i Administration og Arkitekthonorar. Derfor